

Arrest

nr. 312 233 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
(2. X (zie kopje '2. Over de rechtspleging'))

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 26 september 2023 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

*U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, geboren op 15 juni 1982 in de stad Zugdidi gelegen in de regio Samegrelo-Zemo Svaneti. U bent gehuwd met G. P. (CGVS ref. XX/XXXXX, O.V. nr. XXXXXXX) en u hebt twee minderjarige kinderen T. Sa. (*28 november 2007) en G. G. (*21 januari 2017).*

Sinds de 9de klas woont u in Tbilisi, daar heeft u in minstens 10 huurwoningen gewoond. Op 5 augustus 2013 overleed de biologische vader van Sa. Hij was actief in de criminele wereld. De opa van Sa. werkte als politiechef in Martvili gedurende ongeveer 10 à 15 jaar.

In het jaar 2013 of 2014 begonnen uw problemen met de grootouders van Sa. langs vaderskant en met de zoon van de broer van de oma van Sa. De oma, T. B. en de opa, T. H. vinden het niet kunnen dat u een nieuwe partner heeft en vinden het onaanvaardbaar dat hun kleinkind bij iemand anders opgroeit. De zoon van de broer van de oma van Sa., L. B., behoorde tot dezelfde criminele groepering als de biologische vader van Sa. De zus van uw echtgenoot accepteert jullie relatie evenmin en schold u uit.

Toen u in uw achtste maand was van uw zwangerschap werd u aangevallen door de oma van Sa. Uw buurman verwittigde de politie en u werd overgebracht naar het ziekenhuis. Door dit incident is uw kind vroeger geboren. Op 2 juni 2014 werd uw zoon geboren en op 11 juni 2014 is hij overleden. Uw man was in Rusland toen deze incidenten plaatsvonden. Eens uw jongste zoon, G., was geboren dreigden de grootouders van Sa. ermee hem te vermoorden. In het jaar 2017 na de geboorte van G., verbleef uw zoon, Sa., een jaar bij zijn grootouders. Toen hij ziek werd, bracht de oma van Sa. hem terug naar u. Hierna was Sa. erg gestrest en had hij psychologische begeleiding nodig. Voor uw vertrek ontving uw moeder twee dreigberichten van de oma van Sa. die aan u waren gericht waarin ze dreigt met het vermoorden van uw jongste kind als u uw oudste zoon niet geeft aan haar. Ze belde u vaak op en bedreigde u.

Op 23 augustus 2023 bent u getrouwd met G. P. Twee dagen later, op 25 september 2023, verliet u Georgië samen met uw man en twee zonen. Jullie reisden naar Kutaisi en vandaar namen jullie het vliegtuig tot België. Op 26 september 2023 kwamen jullie aan in België en op 27 september 2023 registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) jullie verzoek om internationale bescherming. Na uw vertrek ontving uw moeder nog een dreigbericht gericht aan u.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legde u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw origineel paspoort, het originele paspoort van uw echtgenoot en twee zonen, uw originele huwelijksakte, de originele overlijdensakte en geboorteakte van uw zoon, een kopie van dreigberichten en het originele rijbewijs van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u wat problemen heeft met uw nervositeit (CGVS, p. 2). Hiervoor bent u in behandeling bij de dokter (CGVS, p. 3). De voorgeschreven medicatie bevat psychotrope stoffen (CGVS, p. 3). Op de dag van het persoonlijk onderhoud was u al vijf dagen gestopt met de medicatie (CGVS, p. 3). U legde verder geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien gaf u bij aanvang aan dat u zich klaar voelde om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Er werd in het begin aangegeven dat u altijd om een pauze kon vragen indien u hier nood aan had (iets wat u niet deed) (CGVS, p. 2). U werd drie maal emotioneel tijdens het vertellen van uw problemen (CGVS, p. 9 en 10). De protection officer gaf aan dat u uw tijd mocht nemen om te antwoorden (CGVS, p. 10). Verder kende het persoonlijk onderhoud een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voor te brengen en om de vragen te beantwoorden. Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Georgië omdat u vreest dat de grootouders van Sa. u en uw jongste kind gaan vermoorden (CGVS, p. 9 en 10). U vreest ook L. B., iemand van het criminele milieu van de biologische vader van Sa. (CGVS, p. 12). L. wil uw zoon Sa. van u afnemen (CGVS gehoorverslag partner, p. 9).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor de familie van Sa. langs vaderskant om volgende redenen:

Ten eerste slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat ze u gaan vermoorden. U verklaarde dat de grootouders van Sa. in het begin ermee dreigden u te vermoorden tot G. was geboren (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat de grootouders van Sa. u kunnen vermoorden als ze u gaan zien (CGVS, p. 11). Naast de vaststelling dat u zelf weinig overtuigend klinkt, is uit niets af te leiden dat de grootouders van Sa. u effectief zouden vermoorden. De fysieke aanval van de grootouders van Sa. is een geruime tijd geleden, namelijk in 2014 (CGVS, p. 11). Na deze aanval in 2014, waarvan elk bewijs ontbreekt (zie verder), bent u nooit nog fysiek aangevallen geweest (CGVS, p. 11). Het is dus niet geloofwaardig dat de grootouders van Sa. werkelijk zo ver zouden gaan tot het vermoorden van u. Uw partner verklaarde in 2017 wel fysiek aangevallen te zijn geweest in Rusland (CGVS gehoorverslag partner, p. 8). Vastgesteld moet worden dat dit ook al een geruime tijd geleden is. Hierna kregen jullie nog vele bedreigingen (CGVS, p. 11 en 9). Al die jaren bleven jullie echter in Georgië. Indien u werkelijk voor uw leven en dat van uw zoon diende te vrezen, zou worden verwacht dat u al veel eerder Georgië zou zijn ontvlucht.

Hierbij moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u sinds uw problemen in verschillende huurwoningen heeft gewoond (CGVS, p. 4). U schat hierbij dat het om ongeveer 10 huurwoningen in totaal gaat (CGVS, p. 4). Gevraagd naar uw laatste adres in Tbilisi, waarmee zoals u zelf aangaf uw laatste huurwoning werd bedoeld, verklaarde u dat dit Gudamakris 3 was (CGVS, p. 4). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat de laatste huurwoning waar jullie in Tbilisi verbleven in Charglis 75 was (CGVS, gehoorverslag partner p. 4). Toen uw echtgenoot geconfronteerd werd met uw verklaring, verklaarde hij dat u mijn vraag fout had begrepen en hij mij jullie laatste adres had gegeven (CGVS, gehoorverslag partner p. 4). Deze verklaring biedt geen uitleg aangezien u wel degelijk zelf aangaf dat Gudamakris 3 uw laatste huurwoning in Tbilisi was. Bovendien werd ter bevestiging nogmaals aan uw echtgenoot gevraagd wat het adres Charglis 75 was dat hij opgaf waarop hij antwoordde dat dat het laatste huuradres was (CGVS, gehoorverslag partnerp. 4). Jullie verklaringen over jullie laatste adres in Georgië blijven dus niet verenigbaar met elkaar. De vaststelling dat u en uw echtgenoot geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen over jullie laatste verblijfplaats in Georgië doet twijfelen aan uw bewering ondergedoken te moeten leven in verschillende huurwoningen voorafgaand aan uw vertrek.

Ten tweede slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van Sa. u zouden dwingen om Sa. aan hen te geven zodat hij bij hun kan opgroeien. U verklaarde dat Sa. in 2017 een jaar verbleef bij zijn schoonouders (CGVS, p. 12). In die periode lieten de grootouders van Sa. u niet toe om met hem te spreken (CGVS, p. 13). Sinds 2017 is Sa. terug bij u waardoor het onaannemelijk is dat in die zes jaar tot aan uw vertrek uit Georgië, zijn grootouders er nooit in geslaagd zouden zijn om hun plan uit te voeren. Des te meer gelet op de door u aangehaalde connecties die de grootouders van Sa. zouden hebben bij de politie lijkt dit onaannemelijk.

Daarenboven is het erg opmerkelijk indien u daadwerkelijk ervan overtuigd bent dat de grootouders van Sa. uw jongste kind G. gaan vermoorden en mogelijks zelfs u, u toch uw zoon Sa. bij hen laat verblijven gedurende een jaar (CGVS, p. 13). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u verklaarde dat de grootouders van Sa. op eigen initiatief Sa. terug naar u brachten (CGVS, p. 13). Het is erg opmerkelijk dat de grootouders van Sa. het niet acceptabel vinden dat Sa. bij een andere man opgroeit, maar ze hem dan toch op eigen initiatief terug komen brengen naar u en uw man. Als verklaring hiervoor zei u dat Sa. ziek werd en hij daarom werd teruggestuurd door zijn grootouders (CGVS, p. 12). De ziekte van Sa. biedt onvoldoende verklaring aangezien er niets gezegd werd over wanneer Sa. dan zou moeten terugkeren en de grootouders van Sa. er nadien op geen enkel moment in slaagden om ervoor te zorgen dat Sa. terug bij hen zou verblijven. Uw vrees dat ze Sa. zouden afnemen, weet u dus niet aannemelijk te maken.

Ten derde vreest u dat de grootouders uw jongste kind, G. gaan vermoorden omdat ze uw andere kind al hebben vermoord (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dat de vroeggeboorte en overlijden van uw pasgeboren kind veroorzaakt zijn door de grootouders van Sa. Deze bewering van u is dus niet aannemelijk. U verklaarde dat de oma van Sa. u heeft aangevallen en u hierdoor een open wond aan uw wenkbrauw en een hersenschudding had (CGVS, p. 11). U werd overgebracht naar het ziekenhuis, maar legt hiervan geen begin van bewijs voor. U stelde geen bewijs te hebben omdat u uit eigen wil het ziekenhuis heeft verlaten omdat uw pasgeboren kind in een ander ziekenhuis lag (CGVS, p. 11). U legt de overlijdensakte van uw kind neer maar ook hieruit kan niet worden opgemaakt wat de doodsoorzaak was (zie administratief dossier). Verder

verklaarde u over dit incident dat de politie werd verwittigd door uw buurman (CGVS, p. 11). Van dit politieoptreden ontbreekt ook elk bewijs wat de geloofwaardigheid aantast (CGVS, p. 11). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat indien u gehospitaliseerd was en contact heeft gehad met de politie hiervan bewijs wordt neergelegd. Er is van dit incident dus een totaal gebrek aan bewijs waar dit wel zou verwacht worden.

Verder legde u bedreigingsberichten neer ter staving van uw asielrelaas. U verklaarde dat de grootmoeder van Sa. dreigberichten stuurde naar uw moeder, omdat u zelf geen sociale media heeft (CGVS, p. 7). Volgende vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze dreigberichten. Vooreerst is het opmerkelijk dat de screenshots van de Facebookberichten geen afzender en geen antwoorden van uw moeder weergeven, wat wijst op trucage (zie administratief dossier). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u niet eens zeker weet hoe de grootmoeder van Sa. heet op Facebook (CGVS, p. 8). U kan enkel vermoeden dat ze haar echte naam ook op Facebook gebruikt (CGVS, p. 8). Verder is te zien op een dreigbericht dat uw moeder als reactie een omgekeerde smiley geeft, wat twijfels doet opwekken over de serieusheid van de dreiging die uitgaat van de grootmoeder van Sa. (zie administratief dossier). Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat aan dergelijke screenshots van berichten hoe dan ook zeer weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven, aangezien dergelijke berichten eenvoudigweg geënceneerd kunnen worden.

Wat betreft uw vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van Sa. bij betrokken was, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken. Zo haalt u geen enkel concreet probleem of incident aan dat u met hen heeft (CGVS, p. 12). U verklaarde geen enkel contact te hebben met hen (CGVS, p. 12). Er is dus geen enkele concrete indicatie waaruit zou kunnen blijken dat leden van het criminele milieu, waarvan de biologische vader van Sa. deel van uitmaakte, u iets zouden aandoen.

Verder haalde u aan dat de zus van uw echtgenoot uw relatie met hem niet accepteert en u beledigt (CGVS, p. 13). Hierbij moet er eerst op worden gewezen dat u naliet dit element van uw relaas spontaan aan te voeren tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 12). Pas wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, kwam u terug op uw problemen met de familie van uw echtgenoot. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de vrees die u in dit verband zou koesteren. Wat er ook van zij, moet worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat de zus van uw echtgenoot jullie relatie niet zou accepteren en u zou hebben uitgescholden, onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot de redenen die jullie aanhaalden om geen bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten niet aannemelijk wisten te maken, hetgeen slechts verder afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat het voor u niet mogelijk was om bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten.

Zo blijkt uit uw verklaringen namelijk dat nationale bescherming voor u niet beschikbaar was omdat de grootvader van Sa., van wie u overigens de rang of specifieke dienst niet kende, bij de politie was waardoor het geen zin had om naar de politie te gaan (CGVS, p. 8 en 15). Deze uitleg dat de politie niets zou doen omdat uw belager ooit voor de politie zou hebben gewerkt, is echter enkel gebaseerd op loutere vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Zo verklaarde u eerst niet te weten of de opa van Sa. nog actief is bij de politie terwijl u later verklaarde dat de opa al niet meer actief is sinds 2017 (CGVS, p. 15). Wanneer hij exact gestopt is, weet u niet (CGVS, p. 15). Het profiel waar u zich op baseert is dus allerminst een actueel profiel. Hierbij moet verder opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u niet kan duiden wanneer hij juist met zijn werk is gestopt. U haalt al aan vanaf 2013 problemen te hebben en dus kan verwacht worden dat het relevant voor u is om hiervan op de hoogte te zijn, indien u meent dat u door hem geen bescherming gaat kunnen krijgen van de politie. Daarenboven zou de opa van Sa. altijd in Martvili hebben gewerkt als politiechef (CGVS, p. 14). Het staat u vrij eender waar in Georgië klacht in te dienen bij de politie. Verder kan u geen enkele connectie geven van uw grootvader die kan maken dat de politie u niet zou beschermen (CGVS, p. 15). U beperkt zich tot blote beweringen die geen weerslag vinden in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Verder verklaarde u dat de politie had opgetreden na het gewelddadig incident in 2014 waarbij u was geslagen door de grootmoeder van Sa. (CGVS, p. 11). Het is echter twijfelachtig dat de politie u had aangeraden om niets te zeggen zoals u verklaarde (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de politie u had afgeraden om klacht in te dienen tegen de grootmoeder van Sa. omdat het dan erger zou worden voor u (CGVS, p. 11). Zoals hierboven aangehaald is er geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat de politie niet bereid zou zijn u te helpen. Bovendien legt u geen begin van bewijs voor van dit politieoptreden, niettemin kon dit redelijkerwijze van u verwacht worden (CGVS, p. 11). Het loutere element dat de politie op 1 moment in 2014 een dergelijke uitspraak zou hebben gedaan, voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, volstaat hoe dan ook niet om te besluiten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. U staft uw identiteit en nationaliteit aan de hand van uw paspoort en het paspoort van uw zonen en u staft uw huwelijk met uw huwelijksakte. Deze gegevens worden op zich niet betwist. Verder legt u documenten ter staving van de identiteit van uw echtgenoot neer zoals zijn origineel paspoort en rijbewijs. Zijn identiteit staat ook niet ter discussie. De overlijdensakte en geboorteakte van uw zoon staven enkel zijn vroeg overlijden maar zegt niets over de oorzaak. De kopieën van de dreigberichten werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Het onderhavig beroep werd ingesteld met een verzoekschrift dat werd ingediend door verzoekster en haar echtgenoot tegen de weigeringsbeslissingen die de commissaris-generaal op 30 januari 2024 nam ten aanzien van zowel verzoekster als haar echtgenoot. Daar de beslissing, genomen op 30 januari 2024 ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, werd ingetrokken op 22 maart 2024, is dit beroep ten aanzien van hem doelloos geworden en dient dit beroep uitsluitend ten aanzien van verzoekster beoordeeld te worden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas. Vooreerst hekelt verzoekster dat de verwerende partij besluit tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas omdat zij geen bewijzen of begin van bewijs bijbrengt omtrent de door haar aangehaalde feiten. Zij benadrukt dat er geen wettelijke vereiste bestaat voor verzoekers om internationale bescherming om documenten neer te leggen. Onder verwijzing naar de website van de verwerende partij betoogt verzoekster dat de geloofwaardigheid van een relaas eerst dient te worden beoordeeld losstaand van de eventueel bijgebrachte documenten en dat documenten ter ondersteuning dienen. Zij vervolgt dat de verwerende partij desondanks in iedere paragraaf van de bestreden beslissing inzake haar persoonlijke situatie besluit dat (het betreffende deel van) haar relaas niet geloofwaardig is omdat zij geen bewijzen heeft voorgelegd. Volgens verzoekster dient haar relaas, gelet op de gedetailleerde en allesbehalve veralgemeende verklaringen die zij en haar echtgenoot aflegden, als geloofwaardig te worden beschouwd. Zij citeert vervolgens uitgebreid uit de notities van de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) van haarzelf en haar echtgenoot. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat, door bewijs te vereisen en te laten uitschijnen dat haar hele relaas uitsluitend door een gebrek aan bewijzen onderuit wordt gehaald, de verwerende partij voorwaarden aan de wetgeving toevoegt ondanks dat zij hier niet voor bevoegd is. Verder wijst zij ook om de moeilijkheden voor verzoekers om internationale bescherming om bewijzen bij te brengen.

Vervolgens is verzoekster het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissing inzake de door haar neergelegde *screenshots* van dreigberichten. Waar de commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat verzoekster de naam van de grootmoeder van Sa. op *Facebook* niet met zekerheid kent, benadrukt verzoekster dat zij verklaarde dat zij geen sociale media heeft en oppert zij dat het bijgevolg vreemd zou zijn indien zij wel wist wat de naam van de grootmoeder van haar zoon op *Facebook* zou zijn. Tevens stelt zij dat op sociale media alle varianten van namen worden gebruikt en de echte naam vaak niet wordt gebruikt, een gegeven waarmee de verwerende partij ongetwijfeld wel en zichzelf niet – gelet op het gegeven dat zij niet vertrouwd is met de gebruiken van sociale media – gekend is. Voorts kan verzoekster zich ook niet vinden in de overweging betreffende de “*omgekeerde smiley*”. Te dezen betoogt zij dat het gebruik van *smileys* variërend is volgens de betrokken persoon en weinig uitsluitsel geeft over de exacte intentie achter een bepaald bericht. Luidens het verzoekschrift is het sterk betwistbaar dat de verwerende partij deze *smiley* in de bedreiging gebruikt om de bewijswaarde ervan onderuit te halen en houdt dit een subjectieve, partijdige interpretatie in, zonder enige grond. Verzoekster meent dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, de *screenshots* van de dreigberichten wel degelijk beschouwd dienen te worden als begin van bewijs, gelet op de geloofwaardigheid van haar verhaal. Te dezen benadrukt zij nog dat de commissaris-generaal naliet een diepgaande analyse uit te voeren naar de echtheid ervan en dat uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) blijkt dat deze minstens als begin van bewijs kunnen worden beschouwd.

Voorts wenst verzoekster verduidelijking te bieden inzake het ontbreken van een veelvoud aan bewijsstukken. Wat de fysieke aanval op haar tijdens haar zwangerschap in 2014 betreft, benadrukt verzoekster dat zij het ziekenhuis vrijwillig verliet omdat haar pasgeboren kind in een ander ziekenhuis werd opgenomen, dat zij toen net bevallen was en zich in een kwetsbare positie bevond, dat de politie – personen in een machthebbende functie – haar aanraadden om geen papieren te vragen en dat zij haar kind enkele dagen na de geboorte verloor door de verwondingen die het reeds opliep bij de fysieke aanval. Zij voegt hieraan toe dat het onmogelijk is om hiervan nog enige data op te vragen gelet op de niet-digitalisering van documenten in 2014. In deze benadrukt zij dat een onderzoek uit 2020, zijnde zes jaar later, aantoonde dat Georgië nog steeds rigoureuze actie dient te ondernemen om het gezondheidsnetwerk te digitaliseren. Wat de politie-interventie betreft, onderstreept verzoekster dat zij bewusteloos – zijnde in een toestand waarin onmogelijk een wil kan worden uitgedrukt – op de grond lag, dat de politie verzoekster in haar kwetsbare positie als zwangere vrouw die gebukt ging onder bedreigingen later duidelijk maakte dat zij beter geen klacht kon indienen, hetgeen zij dan ook deed om zichzelf en haar nieuwe gezin veilig te stellen en dat zij later advies vroeg aan een advocaat die hen ook zei dat het geen zin had om stappen te ondernemen. Zij besluit dat de combinatie van de bedreigingen, de fysieke aanval, de zwangerschap, het verlies van haar kind, de

houding van de politie en de bevestiging van de advocaat ervoor zorgde dat zij op geen enkele manier bewijzen kon verzamelen en ook geen beroep kon doen op de politie om in te gaan tegen de bedreigingen van haar ex-schoonfamilie.

Tot slot verwijt verzoekster de verwerende partij een uiterst gebrekkige motivering, in het bijzonder inzake het voorhanden zijn van bescherming in Georgië. Zij betoogt dat de verwerende partij haar beslissing motiveert door middel van een verwijzing naar niet-gouvernementele organisaties die de mensenrechten in het land opvolgen die verzoekster zouden kunnen helpen en het rechtssysteem van Georgië dat bescherming zou kunnen bieden, met inbegrip van de kosteloze juridische bijstand die eventueel beschikbaar zou zijn. Zij meent dat de verwerende partij hiermee verzaakt aan haar plicht om in te gaan op de specifieke situatie van verzoekster waarin anterieure banden bestaan met het criminele milieu (zie *infra*).

In een tweede middelonderdeel focust verzoekster op het gebrek aan bescherming in Georgië tegen criminele milieus. Zij meent dat de verwerende partij naliert om hier enig onderzoek naar te voeren, terwijl haar hele relaas hierop gebaseerd is. Zij verwijst naar algemene informatie hieromtrent. Zij wijst erop dat Georgië is onderworpen aan de “*review-cycle*” van de *United Nations Office on Drugs and Crimes*, dat het onderzoek startte in 2020 en naar alle waarschijnlijkheid dit jaar nog beschikbaar zal zijn. Volgens haar zou dit onderzoek haar relaas kunnen ondersteunen. Verzoekster voegt hieraan toe dat zowel zijzelf als haar advocate tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aangaf dat zij allerliefst in Georgië waren gebleven, dat zij met haar gezin eerst in Rusland probeerde een veilig leven op te bouwen maar ook daar werd gevonden door haar ex-schoonfamilie, dat het feit dat zij meer dan tien keer moest verhuizen en nog steeds werden bedreigd en zelfs in Rusland niet veilig waren, haar en haar echtgenoot de drastische beslissing deden maken om naar België te vluchten om hun gezin te beschermen, en dat haar oudste zoon ernstige psychologische trauma’s heeft opgelopen door de bedreigingen.

In een derde middelonderdeel meent verzoekster dat haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Na een theoretische uiteenzetting inzake subsidiaire bescherming en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, besluit zij dat haar fysieke integriteit, zijnde haar leven en dat van haar kinderen, in gevaar is door het gebrek aan bescherming door de Georgische autoriteiten tegen criminele bendes.

In een vierde en laatste middelonderdeel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing in uiterst ondergeschikte orde vernietigd dient te worden.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Bij beschikking van 26 augustus 2024, op grond van artikel 39/62 van Vreemdelingenwet, verzocht de Raad een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van de echtgenoot van verzoekster. Deze werden door de verwerende partij op 27 augustus 2024 aan de Raad overgemaakt.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen kan erop gewezen worden dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 7 van het Handvest en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*. Zij geeft echter niet de minste toelichting (wat zij hiermee bedoelt of) over de wijze waarop zij dit artikel en beginsel *in casu* geschonden acht.

3.3.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel (2 en) 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u wat problemen heeft met uw nervositeit (CGVS, p. 2). Hiervoor bent u in behandeling bij de dokter (CGVS, p. 3). De voorgeschreven medicatie bevat psychotrope stoffen (CGVS, p. 3). Op de dag van het persoonlijk onderhoud was u al vijf dagen gestopt met de medicatie (CGVS, p. 3). U legde verder geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien gaf u bij aanvang aan dat u zich klaar voelde om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Er werd in het begin aangegeven dat u altijd om een pauze kon vragen indien u hier nood aan had (iets wat u niet deed) (CGVS, p. 2). U werd drie maal emotioneel tijdens het vertellen van uw problemen (CGVS, p. 9 en 10). De protection officer gaf aan dat u uw tijd mocht nemen om

te antwoorden (CGVS, p. 10). Verder kende het persoonlijk onderhoud een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voor te brengen en om de vragen te beantwoorden. Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, vervolging in hoofde van haarzelf (, haar echtgenoot) en haar twee zonen, vanwege de grootouders van haar oudste zoon, en van L. B. – iemand van het criminele milieu van de biologische vader van haar oudste zoon.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoekster er niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan er, omwille van verschillende redenen geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor de familie langs vaderskant van haar oudste zoon. Zo (a) slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij haar (en haar echtgenoot) zullen vermoorden, gelet op haar volatiele verklaringen hierover en het feit dat uit niets af te leiden valt dat zij hen effectief zullen vermoorden. In dit verband wordt ook opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot geen eenduidige verklaringen afleggen over hun laatste verblijfplaats in Georgië doet twijfelen aan haar bewering ondergedoken te hebben moeten leven in verschillende huurwoningen voorafgaand aan haar vertrek. Voorts (b) slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van haar oudste zoon haar zouden dwingen om haar oudste zoon aan hen te geven zodat hij bij hen kan opgroeien, gelet op het feit dat in de zes jaar tussen het moment waarop zij hem terug naar verzoekster brachten en hun vertrek uit Georgië, zij er nooit in geslaagd zijn om hun plan uit te voeren, en gelet op het feit dat het opmerkelijk is dat verzoekster haar oudste zoon zes jaar voor haar vertrek bij hen liet verblijven gedurende een jaar en zij hem nadien op eigen initiatief terugbrachten. Ook (c) kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat de grootouders van haar oudste zoon haar jongste zoon gaan vermoorden omdat ze haar andere kind al vermoord hadden, gelet op het feit dat zij hiervan – ondanks haar hospitalisatie en de politie-interventie die volgde op het incident – geen begin van bewijs voorlegt. Bovendien (d) kan aan de door verzoekster neergelegde bedreigingsberichten geen bewijswaarde worden toegekend. Verder (ii), wat betreft verzoeksters vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van haar oudste zoon bij betrokken was, merkt de commissaris-generaal op dat zij deze vrees niet aannemelijk kan maken, daar er geen enkele indicatie is dat zij haar (of haar kinderen) iets zouden aandoen. Vervolgens (iii), in verband met verzoeksters bewering dat de zus van haar echtgenoot hun relatie niet accepteert en haar beledigt, wordt opgemerkt dat verzoekster dit opwierp bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch naliert om dit element spontaan te vermelden bij het commissariaat-generaal, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en minstens de ernst van deze vrees, en dat deze feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn. Tevens (iv) wist verzoekster de redenen die zij aanhaalde om geen bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten niet aannemelijk te maken, hetgeen slechts verder afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Daarnaast (v) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen, zij niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kan doen op bescherming voorzien in Georgië. Tot slot (vi) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.8.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.

3.3.8.3.1. Zo kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor de familie langs vaderskant van haar oudste zoon.

Ten eerste slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat haar ex-schoonfamilie haar (of haar echtgenoot) zal vermoorden. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terecht als volgt:

“U verklaarde dat de grootouders van Sa. in het begin ermee dreigden u te vermoorden tot G. was geboren (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat de grootouders van Sa. u kunnen vermoorden als ze u gaan zien (CGVS, p. 11). Naast de vaststelling dat u zelf weinig overtuigend klinkt, is uit niets af te leiden dat de grootouders van Sa. u effectief zouden vermoorden. De fysieke aanval van de grootouders van Sa. is een geruime tijd geleden, namelijk in 2014 (CGVS, p. 11). Na deze aanval in 2014, waarvan elk bewijs ontbreekt (zie verder), bent u nooit nog fysiek aangevallen geweest (CGVS, p. 11). Het is dus niet geloofwaardig dat de grootouders van Sa. werkelijk zo ver zouden gaan tot het vermoorden van u. Uw partner verklaarde in 2017 wel fysiek aangevallen te zijn geweest in Rusland (CGVS gehoorverslag partner, p. 8). Vastgesteld moet worden dat dit ook al een geruime tijd geleden is. Hierna kregen jullie nog vele bedreigingen (CGVS, p. 11 en 9). Al die jaren bleven jullie echter in Georgië. Indien u werkelijk voor uw leven en dat van uw zoon diende te vrezen, zou worden verwacht dat u al veel eerder Georgië zou zijn ontvlucht.

Hierbij moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u sinds uw problemen in verschillende huurwoningen heeft gewoond (CGVS, p. 4). U schat hierbij dat het om ongeveer 10 huurwoningen in totaal gaat (CGVS, p. 4). Gevraagd naar uw laatste adres in Tbilisi, waarmee zoals u zelf aangaf uw laatste huurwoning werd bedoeld, verklaarde u dat dit Gudamakris 3 was (CGVS, p. 4). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat de laatste huurwoning waar jullie in Tbilisi verbleven in Charglis 75 was (CGVS, gehoorverslag partner p. 4). Toen uw echtgenoot geconfronteerd werd met uw verklaring, verklaarde hij dat u mijn vraag fout had begrepen en hij mij jullie laatste adres had gegeven (CGVS, gehoorverslag partner p. 4). Deze verklaring biedt geen uitleg aangezien u wel degelijk zelf aangaf dat Gudamakris 3 uw laatste huurwoning in Tbilisi was. Bovendien werd ter bevestiging nogmaals aan uw echtgenoot gevraagd wat het adres Charglis 75 was dat hij opgaf waarop hij antwoordde dat dat het laatste huuradres was (CGVS, gehoorverslag partnerp. 4). Jullie verklaringen over jullie laatste adres in Georgië blijven dus niet verenigbaar met elkaar. De vaststelling dat u en uw echtgenoot geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen over jullie laatste verblijfplaats in Georgië doet twijfelen aan uw bewering ondergedoken te moeten leven in verschillende huurwoningen voorafgaand aan uw vertrek.”

Volledigheidshalve merkt de Raad, wat betreft (eventuele incidenten ten aanzien van) verzoeksters echtgenoot, op dat verzoekster verklaarde dat haar man in Georgië in elkaar geslagen werd waardoor hij naar Rusland vluchtte, alwaar hij tevens in elkaar geslagen werd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). In het licht van de verklaringen van verzoeksters echtgenoot, meer bepaald zijn verklaring dat hij toen hij in 2017 naar Rusland trok aldaar werd aangevallen (notities persoonlijk onderhoud echtgenoot verzoekster p. 7; zoals overgemaakt door de verwerende partij op 27 augustus 2024 als antwoord op de beschikking die door de Raad werd verstuurd op 24 augustus 2024), kan worden aangenomen dat zij het hier allebei over hetzelfde evenement in 2017 hadden. Verzoeksters echtgenoot maakte echter geen melding van het feit dat hij voor de aanval in Rusland in Georgië werd aangevallen en dat hij daarom toen naar Rusland vluchtte. In ieder geval zou het hier gaan om gebeurtenissen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot jaren voor hun vertrek uit Georgië in 2023.

In het verzoekschrift laat verzoekster uitschijnen dat zij met haar gezin voor hun vlucht richting België eerst getracht had een veilig leven te zoeken in Rusland, maar dat haar ex-schoonfamilie haar ook daar lastigviel. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal kan dit geenszins blijken. Enkel verzoeksters echtgenoot zou regelmatig naar Rusland zijn gegaan. Uit de verklaringen van verzoeksters echtgenoot blijkt dat hij probeerde om samen met zijn gezin naar Rusland te verhuizen maar blijkt tevens dat hij dit niet deed omdat hij – toen hij in 2017 naar Rusland ging en aldaar in elkaar werd geslagen – besepte dat dit geen zin had (notities persoonlijk onderhoud echtgenoot verzoekster p. 7). Van een vlucht met het hele gezin naar Rusland voor hun gezamenlijke vlucht richting België in 2023, wat zou kunnen verklaren waarom er toen geen incident(en) ten aanzien van verzoekster plaatsvond(en), is aldus geen sprake. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat verzoeker na 2017 nog naar Rusland trok (notities persoonlijk onderhoud echtgenoot verzoekster, p. 7), zodat een eventueel verblijf in Rusland ook niet kan verklaren waarom er ten aanzien van hem geen incident meer plaatsvond na 2017.

Ten tweede slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van haar oudste zoon haar zouden dwingen om haar oudste zoon aan hen te geven zodat hij bij hen kan opgroeien. Op goede gronden wordt te dezen in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Ten tweede slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van Sa. u zouden dwingen om Sa. aan hen te geven zodat hij bij hun kan opgroeien. U verklaarde dat Sa. in 2017 een jaar verbleef bij zijn schoonouders (CGVS, p. 12). In die periode lieten de grootouders van Sa. u niet toe om met hem te spreken (CGVS, p. 13). Sinds 2017 is Sa. terug bij u waardoor het onaannemelijk is dat in die zes jaar tot aan uw vertrek uit Georgië, zijn grootouders er nooit in geslaagd zouden zijn om hun plan uit te voeren. Des te meer gelet op de door u aangehaalde connecties die de grootouders van Sa. zouden hebben bij de politie lijkt dit onaannemelijk.

Daarenboven is het erg opmerkelijk indien u daadwerkelijk ervan overtuigd bent dat de grootouders van Sa. uw jongste kind G. gaan vermoorden en mogelijks zelfs u, u toch uw zoon Sa. bij hen laat verblijven gedurende een jaar (CGVS, p. 13). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u verklaarde dat de grootouders van Sa. op eigen initiatief Sa. terug naar u brachten (CGVS, p. 13). Het is erg opmerkelijk dat de grootouders van Sa. het niet acceptabel vinden dat Sa. bij een andere man opgroeit, maar ze hem dan toch op eigen initiatief terug komen brengen naar u en uw man. Als verklaring hiervoor zei u dat Sa. ziek werd en hij daarom werd teruggestuurd door zijn grootouders (CGVS, p. 12). De ziekte van Sa. biedt onvoldoende verklaring aangezien er niets gezegd werd over wanneer Sa. dan zou moeten terugkeren en de grootouders van Sa. er nadien op geen enkel moment in slaagden om ervoor te zorgen dat Sa. terug bij hen zou verblijven. Uw vrees dat ze Sa. zouden afnemen, weet u dus niet aannemelijk te maken.”

Ook deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen van de bestreden beslissing worden door verzoekster onbesproken gelaten en worden door de Raad integraal overgenomen.

Ten derde kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat de grootouders van haar oudste zoon haar jongste zoon gaan vermoorden omdat ze haar andere kind al vermoord hadden. Hierover considereert de commissaris-generaal terdege het volgende in de bestreden beslissing:

“Ten derde vreest u dat de grootouders uw jongste kind, G. gaan vermoorden omdat ze uw andere kind al hebben vermoord (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dat de vroeggeboorte en overlijden van uw pasgeboren kind veroorzaakt zijn door de grootouders van Sa. Deze bewering van u is dus niet aannemelijk. U verklaarde dat de oma van Sa. u heeft aangevallen en u hierdoor een open wond aan uw wenkbrauw en een hersenschudding had (CGVS, p. 11). U werd overgebracht naar het ziekenhuis, maar legt hiervan geen begin van bewijs voor. U stelde geen bewijs te hebben omdat u uit eigen wil het ziekenhuis heeft verlaten omdat uw pasgeboren kind in een ander ziekenhuis lag (CGVS, p. 11). U legt de overlijdensakte van uw kind neer maar ook hieruit kan niet worden opgemaakt wat de doodsoorzaak was (zie administratief dossier). Verder verklaarde u over dit incident dat de politie werd verwittigd door uw buurman (CGVS, p. 11). Van dit politieoptreden ontbreekt ook elk bewijs wat de geloofwaardigheid aantast (CGVS, p. 11). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat indien u gehospitaliseerd was en contact heeft gehad met de politie hiervan bewijs wordt neergelegd. Er is van dit incident dus een totaal gebrek aan bewijs waar dit wel zou verwacht worden.”

Wat de fysieke aanval tijdens haar zwangerschap in 2014 betreft, benadrukt verzoekster in het verzoekschrift dat zij het ziekenhuis vrijwillig verliet omdat haar pasgeboren kind in een ander ziekenhuis werd opgenomen, dat zij toen net bevallen was en zich in een kwetsbare positie bevond, dat de politie – personen in een machthebbende positie – haar aanraadden om geen papieren te vragen en dat zij haar kind enkele dagen na de geboorte verloor door de verwondingen die het reeds opliep bij de fysieke aanval. Zij voegt hieraan toe dat het onmogelijk is om hiervan nog enige data op te vragen gelet op de niet-digitalisering van documenten in 2014.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de moeilijkheid die gepaard gaat met het verliezen van een kind, kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat zij, indien het verlies van verzoeksters kind het gevolg was van een aanval op haar door de grootmoeder van haar oudste zoon en zij als gevolg hiervan gehospitaliseerd werd, hiervan enig bewijs zou kunnen voorleggen, ook in de door haar geschetste context. Zo zou zij minstens een factuur van haar hospitalisatie moeten hebben ontvangen. Zelfs indien zij, omwille van de door haar geschetste context, geen documenten over haar hospitalisatie zou hebben meegekregen (en geen facturen zou hebben ontvangen), kan alsnog worden aangenomen dat zij nadien toch enig bewijs over haar hospitalisatie zou trachten te bekomen van het ziekenhuis, mogelijke algemene digitaliseringsproblemen in de gezondheidszorg in Georgië ten spijt. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij hier ook maar enige poging toe ondernam.

Wat de politie-interventie betreft, onderstreept verzoekster in het verzoekschrift dat zij bewusteloos – zijnde in een toestand waarin onmogelijk een wil kan worden uitgedrukt – op de grond lag, dat de politie haar in haar kwetsbare positie als zwangere vrouw die gebukt ging onder bedreigingen later duidelijk maakte dat zij beter geen klacht kon indienen, hetgeen zij dan ook deed om zichzelf en haar nieuwe gezin veilig te stellen en dat zij later advies vroeg aan een advocaat die hen ook zei dat het geen zin had om stappen te ondernemen. In

deze merkt de Raad op dat – gelet op het gestelde onder punt 3.3.8.4. van het onderhavig arrest – de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij verzoeksters bewering dat de politie haar toen aanraade geen klacht in te dienen (en haar bewering dat zij een advocaat contacteerde die stelde dat het geen zin had om naar politie te gaan). Bovendien verklaarde verzoekster dat de politie naar aanleiding van dit incident werd opgebeld door haar buurman, zodat zij minstens had kunnen proberen een verklaring van hem te bemachtigen.

Ten slotte wordt over de (door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde) *screenshots* van dreigberichten in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Verder legde u bedreigingsberichten neer ter staving van uw asielrelaas. U verklaarde dat de grootmoeder van Sa. dreigberichten stuurde naar uw moeder, omdat u zelf geen sociale media heeft (CGVS, p. 7). Volgende vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze dreigberichten. Vooreerst is het opmerkelijk dat de screenshots van de Facebookberichten geen afzender en geen antwoorden van uw moeder weergeven, wat wijst op trucage (zie administratief dossier). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u niet eens zeker weet hoe de grootmoeder van Sa. heet op Facebook (CGVS, p. 8). U kan enkel vermoeden dat ze haar echte naam ook op Facebook gebruikt (CGVS, p. 8). Verder is te zien op een dreigbericht dat uw moeder als reactie een omgekeerde smiley geeft, wat twijfels doet opwekken over de serieusheid van de dreiging die uitgaat van de grootmoeder van Sa. (zie administratief dossier). Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat aan dergelijke screenshots van berichten hoe dan ook zeer weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven, aangezien dergelijke berichten eenvoudigweg geënceneerd kunnen worden.”

In het verzoekschrift tracht verzoekster het feit, dat zij niet zeker weet hoe de grootmoeder van haar oudste zoon heet op *Facebook*, te verschonen door te stellen dat zij verklaarde zelf geen sociale media te hebben en dat zij dan ook niet vertrouwd is met de gebruiken aldaar, zoals dat mensen verschillende namen en niet altijd hun eigen naam gebruiken. Te dezen benadrukt de Raad dat verzoekster verklaarde dat de grootmoeder van haar oudste zoon dreigberichten stuurde via *Facebook* naar haar moeder (omdat verzoekster zelf geen sociale media heeft). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster, via haar moeder, aan dergelijke berichten de nodige aandacht zou hebben besteed, waardoor kan aangenomen worden onder welke naam de grootmoeder van haar oudste zoon deze verstuurde. Dit kan des te meer verwacht worden gelet op het feit dat verzoekster *screenshots* van dergelijke berichten neerlegde tijdens de administratieve procedure. Dit liet haar toe om deze, minstens in het kader van haar beschermingsverzoek, opnieuw te bekijken. De vaststelling in de bestreden beslissing inzake de *smiley* die verzoeksters moeder volgens de neergelegde *screenshots* reageerde op de dreigberichten, acht de Raad overtuigend zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel verweer biedt tegen de voormelde pertinente overwegingen dat bepaalde elementen inzake de bijgebrachte *screenshots* wijzen op trucage. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat aan de door verzoekster neergelegde dreigberichten bovendien weinig bewijswaarde kan worden gehecht omdat dit *screenshots* betreffen. Dergelijke *screenshots* en berichten kunnen eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Eveneens kunnen dergelijke berichten op eenvoudige wijze in scène worden gezet en kunnen zij op aanvraag zijn verstuurd.

3.3.8.3.2. Daarnaast slaagt verzoekster er niet in haar vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van haar oudste zoon bij betrokken was, alsook de problemen met haar huidige schoonfamilie, aannemelijk te maken. De bestreden beslissing luidt in dit verband terdege als volgt:

“Wat betreft uw vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van Sa. bij betrokken was, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken. Zo haalt u geen enkel concreet probleem of incident aan dat u met hen heeft (CGVS, p. 12). U verklaarde geen enkel contact te hebben met hen (CGVS, p. 12). Er is dus geen enkele concrete indicatie waaruit zou kunnen blijken dat leden van het criminele milieu, waarvan de biologische vader van Sa. deel van uitmaakte, u iets zouden aandoen.”

Verder haalde u aan dat de zus van uw echtgenoot uw relatie met hem niet accepteert en u beledigt (CGVS, p. 13). Hierbij moet er eerst op worden gewezen dat u naliet dit element van uw relaas spontaan aan te voeren tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 12). Pas wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, kwam u terug op uw problemen met de familie van uw echtgenoot. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de vrees die u in dit verband zou koesteren. Wat er ook van zij, moet worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat de zus van uw echtgenoot jullie relatie niet zou accepteren en u zou hebben uitgescholden, onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8.3.3. Verder wist verzoekster de redenen die zij aanhaalde om geen bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten niet aannemelijk te maken (zie *infra*), hetgeen slechts verder afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

3.3.8.3.4. Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat haar relaas ongeloofwaardig wordt bevonden louter omdat zij geen (begin van) bewijs voorlegde en stelt dat dit niet toegelaten is, wijst de Raad erop dat uit een grondig onderzoek van verzoeksters verklaringen is gebleken dat aan het door haar naar voor gebrachte asielaanvraag om meerdere pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht, los van het feit dat zij geen stukken voorlegt die dit relaas vermogen te staven. Geenszins wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas louter omwille van het gebrek van documentair bewijs. Waar haar wel een gebrek aan (begin van) bewijs wordt verweten, wordt telkens aangegeven waarom een dergelijk bewijs redelijkerwijze van haar verwacht kan worden.

3.3.8.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekster, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft de voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden

doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Zo blijkt uit uw verklaringen namelijk dat nationale bescherming voor u niet beschikbaar was omdat de grootvader van Sa., van wie u overigens de rang of specifieke dienst niet kende, bij de politie was waardoor het geen zin had om naar de politie te gaan (CGVS, p. 8 en 15). Deze uitleg dat de politie niets zou doen omdat uw belager ooit voor de politie zou hebben gewerkt, is echter enkel gebaseerd op loutere vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Zo verklaarde u eerst niet te weten of de opa van Sa. nog actief is bij de politie terwijl u later verklaarde dat de opa al niet meer actief is sinds 2017 (CGVS, p. 15). Wanneer hij exact gestopt is, weet u niet (CGVS, p. 15). Het profiel waar u zich op baseert is dus allerminst een actueel profiel. Hierbij moet verder opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u niet kan duiden wanneer hij juist met zijn werk is gestopt. U haalt al aan vanaf 2013 problemen te hebben en dus kan verwacht worden dat het relevant voor u is om hiervan op de hoogte te zijn, indien u meent dat u door hem geen bescherming gaat kunnen krijgen van de politie. Daarenboven zou de opa van Sa. altijd in Martvili hebben gewerkt als politiechef (CGVS, p. 14). Het staat u vrij eender waar in Georgië klacht in te dienen bij de politie. Verder kan u geen enkele connectie geven van uw grootvader die kan maken dat de politie u niet zou beschermen (CGVS, p. 15). U beperkt zich tot blote beweringen die geen weerslag vinden in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Verder verklaarde u dat de politie had opgetreden na het gewelddadig incident in 2014 waarbij u was geslagen door de grootmoeder van Sa. (CGVS, p. 11). Het is echter twijfelachtig dat de politie u had aangeraden om niets te zeggen zoals u verklaarde (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de politie u had afgeraden om klacht in te dienen tegen de grootmoeder van Sa. omdat het dan erger zou worden voor u (CGVS, p. 11). Zoals hierboven aangehaald is er geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat de politie niet bereid zou zijn u te helpen. Bovendien legt u geen begin van bewijs voor van dit politieoptreden, niettemin kon dit redelijkerwijze van u verwacht worden (CGVS, p. 11). Het loutere element dat de politie op 1 moment in 2014 een dergelijke uitspraak zou hebben gedaan, voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, volstaat hoe dan ook niet om te besluiten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden.”

Verzoekster brengt hier geen dienstig verweer tegen in. In deze dient te worden herhaald dat verzoekster eender waar in Georgië een klacht kon indienen, en zij geenszins verplicht is dit te doen bij het politiekantoor waar de grootvader van Sa. in het verleden werkzaam zou geweest zijn. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt verder dat er enkel beïnvloeding mogelijk is van de politie indien hooggeplaatste regeringsafgevaardigden betrokken zijn. Verzoeker maakt dit *in casu* geenszins aannemelijk. Voorts dient te worden herhaald dat het geenszins een wijdverspreide praktijk is dat de politie beïnvloed wordt indien een betrokkene connecties heeft bij de politie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn geval een uitzonderlijke situatie betreft waarin dit wel het geval zou zijn. Overigens blijkt uit de COI Focus van 11 december 2023 dat in Georgië verschillende instanties bevoegd zijn voor onderzoek naar klachten over leden van ordediensten en dat burgers voor klachten over de houding van politieagenten terecht kunnen bij de Algemene Inspectie (p. 40-41).

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekster verklaarde dat zij na het incident in 2014 naar een advocaat ging (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14). Dit betreft echter slechts een louter blote bewering die verzoekster geenszins staft. Indien zij een advocaat contacteerde, kan verwacht worden dat zij hier bewijs van bijbrengt, zij het minstens een factuur. Los daarvan komt de bewering van de advocaat, dat het geen zin heeft een klacht in te dienen, niet overeen met de voormelde algemene informatie.

In weerwil tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, wordt er in deze geenszins louter gewezen op het gebrek aan bewijs om te besluiten dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dat er in haar hoofde geen nationale bescherming voorhanden is. Waar haar wel een gebrek aan (begin van) bewijs wordt verweten, zijnde inzake de politie-interventie na de aanval in 2014, wordt aangegeven waarom een dergelijk bewijs redelijkerwijze van haar verwacht kan worden (zie *supra*).

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat uit algemene informatie blijkt dat er in Georgië geen bescherming voorhanden is tegen criminele milieus. De Raad stelt vast dat verzoekster nergens tijdens de administratieve procedure melding maakte van het feit als zou zij geen bescherming kunnen hebben genieten of in de toekomst zal kunnen genieten om een dergelijke reden. De Raad stelt bovendien vast dat dit niet als dusdanig blijkt uit de door verzoekster aangehaalde informatie. Los daarvan zou zij met dergelijke informatie niet *in concreto* aannemelijk kunnen maken dat er in haar hoofde geen nationale bescherming voorhanden is, in het kader van de door haar aangehaalde problemen met het criminele milieu, laat staan in het kader van de overige vermeende problemen met de grootouders van haar oudste zoon of haar huidige schoonfamilie.

Gezien het voorgaande wordt zowel in de bestreden beslissing als in onderhavig arrest niet louter verwezen naar algemene informatie, doch ook rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster om te besluiten dat zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat er in haar hoofde geen nationale bescherming voorhanden is.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

3.3.8.5. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

3.3.8.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

3.3.9.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.9.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

V. SERBRUYNS